



# MONITORUL OFICIAL

## AL

### ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 172

PARTEA I  
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 21 februarie 2022

#### SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
<b>DECRETE</b>			
186.	— Decret privind trecerea în rezervă a unui general-locotenent cu trei stele din Ministerul Apărării Naționale ....	2	
187.	— Decret privind eliberarea din funcție a unui judecător .....	2	
188.	— Decret privind eliberarea din funcție a unui judecător .....	2	
189.	— Decret privind eliberarea din funcție a unui judecător .....	3	
190.	— Decret privind eliberarea din funcție a unui judecător .....	3	
191.	— Decret privind eliberarea din funcție a unui judecător .....	4	
192.	— Decret privind eliberarea din funcție a unui procuror ....	4	
<b>DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE</b>			
Decizia nr. 813 din 9 decembrie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 139 alin. (3) teza întâi din Codul de procedură penală .....	5–8		
		Decizia nr. 15 din 19 ianuarie 2022 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009 privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc și pentru completarea art. 20 <sup>2</sup> alin. (3) din Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000 .....	9–14
<b>DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI</b>			
		157. — Decizie privind eliberarea domnului Ioan Cristian Haiduc din funcția de subsecretar de stat la Ministerul Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației .....	15
		158. — Decizie pentru numirea domnului Aurel-Dragoș Drăghescu în funcția de subsecretar de stat la Ministerul Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației .....	15
		159. — Decizie privind încetarea, la cerere, a exercitării, cu caracter temporar, de către domnul Cristian-Vasile Bîtea a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului.....	15–16
		160. — Decizie pentru modificarea anexei la Decizia prim-ministrului nr. 135/2013 privind stabilirea componenței nominale a Consiliului consultativ al Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei .....	16

**D E C R E T E****PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****D E C R E T****privind trecerea în rezervă a unui general-locotenent cu trei stele din Ministerul Apărării Naționale**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. b) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale Legii nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale Legii nr. 223/2015 privind pensiile militare de stat, cu modificările și completările ulterioare,  
având în vedere propunerea ministrului apărării naționale,

**Președintele României d e c r e t e a z ă:**

Articol unic. — La data de 28 februarie 2022, domnul general-locotenent cu trei stele Tomescu *Aurică* Tomiță-Cătălin trece în rezervă.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI  
**KLAUS-WERNER IOHANNIS**

În temeiul art. 100 alin. (2) din  
Constituția României, republicată,  
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU  
**NICOLAE-IONEL CIUCĂ**

București, 21 februarie 2022.  
Nr. 186.

**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****D E C R E T****privind eliberarea din funcție a unui judecător**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1), art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 40 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare,  
având în vedere Hotărârea Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 166/2022,

**Președintele României d e c r e t e a z ă:**

Articol unic. — Doamna Petrina-Manuela Aștefănesei, judecător la Curtea de Apel Bacău, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI  
**KLAUS-WERNER IOHANNIS**

București, 21 februarie 2022.  
Nr. 187.

**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****D E C R E T****privind eliberarea din funcție a unui judecător**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1), art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 40 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare,  
având în vedere Hotărârea Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 167/2022,

**Președintele României d e c r e t e a z ă:**

Articol unic. — Doamna Nicoleta Simona Păștin, judecător la Curtea de Apel Pitești, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI  
**KLAUS-WERNER IOHANNIS**

București, 21 februarie 2022.  
Nr. 188.

**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****D E C R E T****privind eliberarea din funcție a unui judecător**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1), art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 40 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere Hotărârea Secției pentru judecatori a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 183/2022,

**Președintele României** d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Doamna Camelia Godean, judecător la Judecătoria Timișoara, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI  
**KLAUS-WERNER IOHANNIS**

București, 21 februarie 2022.

Nr. 189.

**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****D E C R E T****privind eliberarea din funcție a unui judecător**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1), art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 40 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere Hotărârea Secției pentru judecatori a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 172/2022,

**Președintele României** d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Domnul judecător Petrică Gudac, președintele Tribunalului Teleorman, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI  
**KLAUS-WERNER IOHANNIS**

București, 21 februarie 2022.

Nr. 190.

**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****DECRET**  
**privind eliberarea din funcție a unui judecător**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1), art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 40 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare,  
având în vedere Hotărârea Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 171/2022,

**Președintele României** d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Domnul Nicolae Stanciu, judecător la Curtea de Apel Constanța, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI  
**KLAUS-WERNER IOHANNIS**

București, 21 februarie 2022.  
Nr. 191.

**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****DECRET**  
**privind eliberarea din funcție a unui procuror**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 40 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare,  
având în vedere Hotărârea Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 157/2022,

**Președintele României** d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Domnul Claudiu Daniel Turcin, procuror la Direcția Națională Anticorupție — Serviciul teritorial Craiova, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI  
**KLAUS-WERNER IOHANNIS**

București, 21 februarie 2022.  
Nr. 192.

---

**DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE****CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 813**

din 9 decembrie 2021

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 139 alin. (3) teza întâi  
din Codul de procedură penală**

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Irina-Ioana Kuglay.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 139 alin. (3) teza întâi din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Dumitru Codruț Dăscălescu în Dosarul nr. 9.498/314/2017/a1.1 al Tribunalului Suceava — Secția penală, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.189 D/2018.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Se face trimitere la jurisprudența constantă a Curții Constituționale, fiind invocată Decizia nr. 743 din 21 noiembrie 2019, și se solicită menținerea acesteia.

**CURTEA,**

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 18 iulie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 9.498/314/2017/a1.1, **Tribunalul Suceava — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 139 alin. (3) teza întâi din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Dumitru Codruț Dăscălescu într-o cauză având ca obiect stabilirea vinovăției autorului excepției sub aspectul săvârșirii infracțiunii de efectuare de operațiuni financiare în mod fraudulos, cauză în care a fost administrată ca probă, conform textului criticat, o înregistrare efectuată de către o persoană care, ulterior, a dobândit calitatea de martor.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată, în esență, că dispozițiile art. 139 alin. (3) teza întâi din Codul de procedură penală sunt lipsite de claritate, precizie și previzibilitate, întrucât legiuitorul nu definește sensul sintagmei „alte persoane” din cuprinsul acestora, nearătând care sunt persoanele care pot efectua înregistrări ce pot fi folosite drept probe de către organele de urmărire penală. Se susține că, în lipsa unor astfel de precizări legale, aplicarea prevederilor art. 139 alin. (3) teza întâi din Codul de procedură penală este supusă arbitrarului, existând posibilitatea de a conferi calitatea de mijloc de probă chiar și unor înregistrări efectuate de

Serviciul Român de Informații, conform dispozițiilor Legii nr. 51/1991 privind securitatea națională a României. Se susține că o astfel de posibilitate a fost evidențiată, de altfel, de către Curtea Constituțională prin Decizia nr. 91 din 28 februarie 2018, paragrafele 27—29. Se arată că, pentru motivele anterior menționate, textul criticat contravine dispozițiilor constituționale și convenționale referitoare la dreptul la un proces echitabil și la dreptul la apărare, precum și principiului securității raporturilor juridice, astfel cum acesta rezultă din prevederile art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție. Se face trimitere la jurisprudența Curții Constituționale și la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la standardele de calitate a legii, precum și la drepturile fundamentale anterior menționate.

6. **Tribunalul Suceava — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se susține că sintagma „alte persoane” din cuprinsul art. 139 alin. (3) teza întâi din Codul de procedură penală nu se referă la organele de urmărire penală întrucât acestea pot efectua interceptări doar în baza unui mandat emis de judecătorul de drepturi și libertăți și nici la înregistrările rezultate din activități specifice culegerii de informații efectuate de către Serviciul Român de Informații, al căror regim este reglementat prin Legea nr. 51/1991. Se susține că, de vreme ce interceptările efectuate de către organele anterior menționate sunt reglementate în mod expres, acestea nu se încadrează în sfera de aplicare a sintagmei „alte persoane”, criticată de autorul excepției, astfel de interceptări neputând constitui mijloace de probă în sensul dispozițiilor art. 139 alin. (3) teza întâi din Codul de procedură penală. Referitor la previzibilitatea normei juridice criticate, se arată că dispozițiile art. 139 alin. (3) teza întâi din Codul de procedură penală sunt previzibile, făcând referire doar la înregistrările realizate de către alte persoane decât cele care au calitatea de părți, trimitere de natură a delimita care sunt înregistrările cărora li se poate conferi valoare probatorie. De asemenea, se face trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 756 din 13 decembrie 2016, paragraful 26, arătându-se că instanța de control constituțional a statuat că sintagma analizată este constituțională, întrucât printr-o interpretare contrară ar elimina posibilitatea organelor judiciare de a folosi ca mijloace de probă înregistrările realizate de părți sau de alte persoane fără încălcarea vreunei dispoziții legale și, implicit, „se limitează dreptul persoanei vătămate prin infracțiune, și nu numai al acesteia, de a se apăra pe cale judiciară, încălcându-se astfel principiul dreptului la apărare consacrat prin art. 24 alin. (1) din Constituție și principiile accesului la justiție și al dreptului la un proces echitabil, prevăzute de art. 21 din Legea fundamentală.”

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

#### CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 139 alin. (3) teza întâi din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins: *„Înregistrările prevăzute în prezentul capitol, efectuate de părți sau de alte persoane, constituie mijloace de probă când privesc propriile convorbiri sau comunicări pe care le-au purtat cu terții. [...]”*.

11. Se susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) referitor la statul de drept, ale art. 20 cu privire la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 alin. (3) cu privire la dreptul la un proces echitabil și ale art. 24 alin. (1) referitoare la dreptul la apărare, precum și prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 139 din Codul de procedură penală reglementează supravegherea tehnică și fac parte din capitolul IV — „Metode speciale de supraveghere sau cercetare” din cadrul titlului IV — „Probele, mijloacele de probă și procedeele probatorii”. Alin. (3) al art. 139 din Codul de procedură penală reglementează două teze distincte referitoare la conferirea calității de mijloc de probă unor înregistrări, altele decât cele care sunt rezultatul punerii în executare a unor metode speciale de supraveghere sau cercetare autorizate potrivit Codului de procedură penală. Astfel, prima teză se referă la acele înregistrări efectuate de părți sau de alte persoane, iar cea de-a doua teză reglementează alte înregistrări decât cele anterior menționate, dacă acestea nu sunt interzise de lege.

13. O dispoziție identică cu cea prevăzută la art. 139 alin. (3) din Codul de procedură penală a existat în vechea reglementare procesual penală, la art. 91<sup>6</sup> alin. 2 din Codul de procedură penală din 1968, articol care a fost introdus în codul anterior menționat prin art. 1 pct. 47 din Legea nr. 281/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură penală și a unor legi speciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 1 iulie 2003. Acesta a fost modificat ulterior, într-o formă similară cu cea prevăzută de textul criticat prin art. 1 pct. 51 din Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006.

14. Dispozițiile art. 139 alin. (3) din Codul de procedură penală au mai constituit obiectul controlului de constituționalitate prin Decizia nr. 55 din 4 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517 din 17 iunie 2020, prin care Curtea Constituțională a constatat neconstituționalitatea, pentru lipsa unei proceduri de verificare a legalității înregistrărilor, a articolului 139 alin. (3) teza a doua din Codul de procedură penală care reglementează, printre altele, utilizarea ca mijloc de probă a înregistrărilor efectuate de autorități ce îndeplinesc activități specifice culegerii de informații.

15. În ceea ce privește categoria mijloacelor de probă, Curtea a observat că, prin Decizia nr. 633 din 12 octombrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1020 din 29 noiembrie 2018, paragraful 503, a statuat că în actuala lege procesual penală mijloacele de probă nu sunt enumerate strict și limitativ, organele judiciare putând administra orice mijloace de probă care, deși nu sunt enumerate expres de dispozițiile art. 97 alin. (2) lit. a)—e) din Codul de procedură penală, nu sunt interzise de lege, conform art. 97 alin. (2) lit. f). Noul Cod de procedură penală are în vedere evoluțiile tehnice continue care impun o abordare flexibilă și suplă în materia probațiunii, aptă să conducă în mod eficient la aflarea adevărului în cauzele penale. Totodată, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în jurisprudența sa, de exemplu, Hotărârea din 29 octombrie 2013, pronunțată în Cauza S.C. *IMH Suceava* — *S.R.L. împotriva României*, paragraful 31, a arătat că, deși art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale garantează dreptul la un proces echitabil, acesta nu reglementează totuși admisibilitatea probelor ca atare, materie reglementată în principal de dreptul intern.

16. Așa fiind, Curtea a constatat că, în esență, reglementarea aspectelor legate de administrarea probelor, precum cel referitor la precizarea/enumerarea mijloacelor de probă în materie penală, intră în sfera de competență a legiuitorului. Astfel, în principiu, legiuitorul are libertatea de a reglementa categoria mijloacelor de probă, includerea sau excluderea anumitor elemente din această categorie. Cu toate acestea, Curtea apreciază că orice reglementare în domeniu trebuie să fie realizată cu respectarea drepturilor și a libertăților fundamentale incidente.

17. În acest context, Curtea a constatat că includerea unui element în categoria mijloacelor de probă trebuie însoțită de garanțiile necesare respectării drepturilor și libertăților fundamentale. În materia analizată, reglementarea garanțiilor specifice se circumscrie, printre altele, legiferării unei proceduri clare și efective care să permită analiza legalității mijlocului de probă și a procedurii probatorii prin care au fost obținute înregistrările. Lipsa unei astfel de proceduri determină, în fapt, lipsa garanțiilor specifice și, implicit, neconstituționalitatea includerii anumitor elemente în categoria mijloacelor de probă. Cu alte cuvinte, conferirea calității de mijloc de probă în procesul penal anumitor elemente este intrinsec legată de crearea cadrului adecvat care să confere posibilitatea contestării legalității acestora.

18. Totodată, în cuprinsul Deciziei nr. 55 din 4 februarie 2020, precitată, Curtea a distins între cele două teze prevăzute la art. 139 alin. (3) din Codul de procedură penală, arătând că, din interpretarea gramaticală a acestora, rezultă că înregistrările efectuate potrivit mandatelor de securitate emise conform dispozițiilor Legii nr. 51/1991 ar putea fi încadrate la art. 139 alin. (3) teza a doua din Codul de procedură penală. De altfel, instanța de contencios constituțional a ajuns la aceeași concluzie și prin Decizia nr. 91 din 28 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 348 din 20 aprilie 2018, paragraful 35, prin care a reținut că dispozițiile Legii nr. 51/1991 privind securitatea națională a României, mai exact art. 11 lit. d), nu conferă calitatea de probă/mijloc de probă datelor și informațiilor rezultate din activități specifice culegerii de informații care presupun restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți fundamentale ale omului, autorizate potrivit acestei legi, și că doar dispozițiile art. 139 alin. (3) din Codul de procedură penală ar putea conferi calitatea de mijloc de probă înregistrărilor rezultate din activități specifice culegerii de informații, autorizate potrivit Legii nr. 51/1991. Astfel, Curtea a

constatat că problema de constituționalitate analizată nu ține de modul de reglementare a dispozițiilor art. 11 lit. d) din Legea nr. 51/1991, ci de modul de reglementare a prevederilor procesual penale, eventual coroborate cu dispozițiile Legii nr. 51/1991.

19. De asemenea, prin Decizia nr. 55 din 4 februarie 2020, precitată, Curtea a reținut că încadrarea înregistrărilor efectuate potrivit dispozițiilor Legii nr. 51/1991 la art. 139 alin. (3) teza a doua din Codul de procedură penală încalcă exigențele constituționale referitoare la claritatea și previzibilitatea legii, câtă vreme reglementarea posibilității de a conferi calitatea de mijloc de probă acestor înregistrări nu este însoțită de un cadru juridic adecvat, care să confere posibilitatea contestării legalității acestora.

20. Prin decizia astfel pronunțată, Curtea, pe lângă faptul că a exclus din sfera constituționalității prevederilor art. 139 alin. (3) teza a doua din Codul de procedură penală chiar ipoteza invocată de autorul prezentei excepții de neconstituționalitate, a statuat, totodată, că înregistrările efectuate de Serviciul Român de Informații, conform dispozițiilor Legii nr. 51/1991 privind securitatea națională a României, fac parte din categoria înregistrărilor avute în vedere de legiuitor în teza a doua a art. 139 alin. (3) din Codul de procedură penală, astfel că acestea nu ar putea fi încadrate în categoria înregistrărilor efectuate de alte persoane, prevăzute la art. 139 alin. (3) teza întâi din Codul de procedură penală. Ca atare, în sfera sintagmei „înregistrări efectuate de părți sau de alte persoane” din cuprinsul textului criticat nu pot fi incluse înregistrări efectuate de Serviciul Român de Informații, conform dispozițiilor Legii nr. 51/1991 privind securitatea națională a României, întrucât sensul acestei sintagme rezultă din interpretarea gramaticală a dispozițiilor art. 139 alin. (3) din Codul de procedură penală, acesta având în vedere alte persoane fizice sau juridice decât cele care au calitatea de părți ale procesului penal la data efectuării înregistrărilor. Prin urmare, contrar susținerilor autorului excepției, dispozițiile art. 139 alin. (3) teza întâi din Codul de procedură penală nu au în vedere și înregistrările realizate, potrivit prevederilor Legii nr. 51/1991, de către Serviciul Român de Informații. Așadar, dispozițiile legale anterior menționate sunt clare, precise și previzibile, acestea respectând exigențele de calitate a legii prevăzute la art. 1 alin. (5) din Constituție.

21. Totodată, în ceea ce privește sintagma „înregistrările efectuate de părți sau de alte persoane” la care fac referire dispozițiile art. 139 alin. (3) teza întâi din Codul de procedură penală, Curtea evidențiază faptul că acestea constituie o excepție de la regula prevăzută la art. 139 alin. (1) din același cod, conform căreia supravegherea tehnică se dispune de judecătorul de drepturi și libertăți, cu îndeplinirea cumulativă a condițiilor prevăzute la art. 139 alin. (1) lit. a)—c) din Codul de procedură penală, și este pusă în executare de către procuror, de organele de cercetare penală sau de lucrători specializați din cadrul poliției, conform art. 142 alin. (1) din Codul de procedură penală.

22. Pentru aceste motive, legiuitorul a reglementat, în privința efectuării înregistrărilor prevăzute la art. 139 alin. (3) teza întâi din Codul de procedură penală, garanții suplimentare, de natură a proteja dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare al părților din cauzele penale în care astfel de înregistrări constituie mijloace de probă.

23. Astfel, textul criticat prevede că înregistrările efectuate de părți sau de alte persoane constituie mijloace de probă doar atunci când privesc propriile convorbiri sau comunicări cu terții.

Or, având în vedere doar propriile convorbiri, înregistrările efectuate de părți sau de alte persoane nu restrâng exercițiul drepturilor fundamentale ale altor persoane într-o manieră similară restrângerilor determinate de supravegherea tehnică efectuată în condițiile art. 139 alin. (1) din Codul de procedură penală.

24. În acest sens, prin Decizia nr. 756 din 13 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 293 din 25 aprilie 2017, paragraful 27, Curtea a reținut că dispozițiile art. 139 alin. (3) teza întâi prevăd, în mod expres, că sunt avute în vedere înregistrările efectuate de părți sau de alte persoane, care privesc propriile convorbiri sau comunicări pe care le-au purtat cu terții. Astfel, sunt avute în vedere convorbirile sau comunicările personale ale părții în cauză, neputând fi înregistrate și prezentate ca mijloc de probă convorbirile unor terți, în acest caz fiind incidente dispozițiile art. 226 din Codul penal referitoare la violarea vieții private. Totodată, Curtea a reținut că, referindu-se la înregistrările personale efectuate de părți sau de alte persoane, dispoziția de lege criticată include și persoana inculpatului, care se poate prevala de acestea în scopul dovedirii netemeinicii acuzațiilor aduse. Totodată, prin aceeași decizie, paragraful 26, Curtea a observat că fiind chemată să se pronunțe asupra constituționalității unor dispoziții prin care era modificat art. 91<sup>6</sup> din Codul de procedură penală din 1968, în sensul eliminării posibilității de a se folosi ca mijloace de probă înregistrările realizate de părți sau de alte persoane fără încălcarea vreunei dispoziții legale, aceasta a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor modificatoare. Astfel, Curtea a reținut că modificarea propusă prin care se elimină, de exemplu, posibilitatea de a se utiliza ca mijloace de probă înregistrările realizate de părți sau de alte persoane fără încălcarea vreunei dispoziții legale este neconstituțională, întrucât face imprevizibilă utilizarea ca mijloace de probă a imaginilor înregistrate de camerele de supraveghere video din incinta unei bănci pentru identificarea autorilor unui jaf, înregistrările efectuate de victima unei agresiuni în propriul domiciliu, înregistrările efectuate de persoane particulare cu ocazia unui grav accident de circulație în urma căruia au rezultat victime, iar autorul accidentului a părăsit locul faptei etc. S-a arătat, prin aceeași decizie, că eliminarea posibilității de probațiune limitează dreptul persoanei vătămate prin infracțiune, și nu numai al acesteia, de a se apăra pe cale judiciară, încălcându-se astfel principiul dreptului la apărare consacrat prin art. 24 alin. (1) din Constituție și principiile accesului la justiție și al dreptului la un proces echitabil, prevăzute de art. 21 din Legea fundamentală.

25. Mai mult, prin Decizia nr. 756 din 13 decembrie 2016, precitată, paragrafele 22 și 23, Curtea a reținut, cu referire la prevederile art. 91<sup>6</sup> alin. 2 din Codul de procedură penală din 1968, că rațiunea reglementării este aceea ca oricine care are o probă ce poate servi aflării adevărului să o poată prezenta, dispozițiile respective fiind aplicabile în cazul surprinderii în mod spontan a unor fapte sau întâmplări ce sunt înregistrate prin mijloace audio sau video. Folosirea unor astfel de înregistrări ca mijloc de probă într-un proces penal este în concordanță cu prevederile art. 53 din Constituție, care recunosc legitimitatea unor restrângeri ale exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, inclusiv ale exercițiului dreptului la respectarea și ocrotirea de către autoritățile publice a vieții intime, familiale și private — invocat în motivarea excepției —, dacă acestea se fac prin lege și în vederea apărării unor valori sociale importante, precum desfășurarea instrucției penale sau prevenirea faptelor penale.

În ceea ce privește eventualele abuzuri, Curtea a reținut că legislația procesual penală anterioară prevedea suficiente garanții în vederea înlăturării acestora, dispozițiile art. 91<sup>6</sup> alin. 2 din Codul de procedură penală din 1968 aplicându-se numai în cazul săvârșirii unei infracțiuni, când, în vederea aflării adevărului, înregistrările pot fi supuse expertizei tehnice (art. 91<sup>6</sup> alin. 1), părțile având posibilitatea contestării lor potrivit prevederilor art. 64, 67 și 68 din Codul de procedură penală din 1968. În ceea ce privește noua reglementare, cuprinsă în art. 139 alin. (3) teza întâi din Codul de procedură penală, Curtea a observat că și în acest caz dispozițiile criticate se aplică numai în situația săvârșirii unei infracțiuni, în vederea aflării adevărului, înregistrările putând fi supuse expertizei tehnice, potrivit dispozițiilor art. 172—181 din Codul de procedură penală.

26. Totodată, înregistrările efectuate de părți sau de alte persoane, potrivit art. 139 alin. (3) teza întâi din Codul de procedură penală, sunt însoțite de garanțiile reținute în jurisprudența Curții Constituționale, spre exemplu, prin Decizia nr. 767 din 28 noiembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 312 din 14 aprilie 2020, în sensul că acestea constituie mijloace de probă care însă sunt supuse controlului judecătorului de cameră preliminară sub aspectul legalității administrării lor. În acest sens, judecătorul de cameră preliminară va acționa, potrivit regulilor prevăzute la art. 342 și următoarele din Codul de procedură penală, analizând atât legalitatea mijlocului de probă, cât și legalitatea procedurii probatorii prin care au fost obținute înregistrările, raportându-se la condițiile prevăzute de Codul de procedură penală. Totodată, în cadrul procedurii de cameră preliminară pot fi formulate în scris cereri și excepții cu privire la legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală, iar, în măsura în care sunt formulate cereri și excepții referitoare la nelegalitatea probelor obținute prin înregistrările efectuate de către părți sau de către alte persoane, judecătorul investit cu soluționarea cauzei va putea verifica îndeplinirea condițiilor legale referitoare la efectuarea acestora.

27. De asemenea, cu privire la dispozițiile legale criticate, în doctrină s-a arătat că unele procedee probatorii din categoria

metodelor de supraveghere tehnică pot fi efectuate, iar probele rezultate pot fi aduse în cadrul procesului penal fără a fi necesară autorizarea judecătorului de drepturi și libertăți. Astfel, s-a reținut că înregistrările făcute de părți pot constitui mijloace de probă fără să fi fost autorizată efectuarea lor. Cu toate că acestea nu necesită autorizare, așa cum este cazul metodelor speciale de supraveghere, s-a arătat că ele vor fi supuse unui control de admisibilitate, pentru a răspunde unui minim de cerințe prevăzute la art. 139 alin. (3) din Codul de procedură penală, respectiv: înregistrările să fie făcute de către părți sau de către alte persoane și înregistrările să privească propriile convorbiri sau comunicări pe care le-au făcut cu terții. În ceea ce privește prima condiție, s-a arătat că, din economia textului, rezultă că legiuitorul a admis posibilitatea ca înregistrările să fie făcute chiar de una dintre părți sau de o altă persoană. Referitor la cea de-a doua condiție anterior menționată, s-a arătat că materialul trebuie să privească propriile convorbiri sau comunicări, astfel încât să nu existe, din perspectiva autorității statului, o încălcare a dreptului la viața intimă, familială și privată. S-a arătat, totodată, că partea care efectuează înregistrarea este partea activă a conversației, nefiind un simplu observator, precum și faptul că, pentru ca înregistrarea astfel efectuată să fie în acord cu prevederile art. 8 din Convenție, este necesar ca persoana care o realizează să nu fie asistată de reprezentanți ai autorităților publice.

28. Pentru aceste considerente, Curtea reține că, în privința înregistrărilor efectuate conform prevederilor art. 139 alin. (3) teza întâi din Codul de procedură penală, legiuitorul a prevăzut suficiente garanții, în vederea asigurării dreptului la un proces echitabil și dreptului la apărare, astfel cum acestea sunt reglementate la art. 21 alin. (3) și la art. 24 din Constituție, precum și la art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. De altfel, astfel cum Curtea a reținut prin Decizia nr. 756 din 13 decembrie 2016, precitată, textul criticat constituie o garanție a drepturilor fundamentale anterior menționate.

29. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

## CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Dumitru Codruț Dăscălescu în Dosarul nr. 9.498/314/2017/a1.1 al Tribunalului Suceava — Secția penală și constată că dispozițiile art. 139 alin. (3) teza întâi din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Suceava — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 decembrie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE  
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,  
**Cristina Teodora Pop**



## CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

## DECIZIA Nr. 15

din 19 ianuarie 2022

**referitoare la obiecția de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009 privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc și pentru completarea art. 20<sup>2</sup> alin. (3) din Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000**

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent-șef

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009 privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc și pentru completarea art. 20<sup>2</sup> alin. (3) din Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000, obiecție formulată de Președintele României, în temeiul art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție și al art. 15 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

2. Prin Adresa nr. CP1/1.610 din 9 decembrie 2021, Președintele României a transmis Curții Constituționale sesizarea formulată, care a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 9.837 din 9 decembrie 2021 și constituie obiectul Dosarului nr. 3.719A/2021.

3. În motivarea obiecției de neconstituționalitate se arată, în esență, că legea adoptată de Parlament și trimisă la promulgare, prin soluția legislativă cuprinsă la art. 1 pct. 1, aduce atingere principiului supremației legii și principiului securității raporturilor juridice, în componenta privind claritatea și previzibilitatea legii, fiind astfel contrară art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție.

4. Soluția legislativă criticată prevede, cu titlu de derogare de la dispozițiile art. 30 alin. (2) din Legea responsabilității fiscal-bugetare nr. 69/2010, alocarea unui procent de 1% din totalul taxelor percepute în materia jocurilor de noroc, care se constituie venit al Comitetului Olimpic și Sportiv Român, și a unui procent de 0,2% ca venit al Comitetului Național Paralimpic. Restul de 98,8% din aceste taxe (percepute pentru obținerea licenței de organizare a jocurilor de noroc și a autorizației de exploatare a jocurilor de noroc, taxa de acces în cazinouri și cluburi de poker, precum și celelalte taxe prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009) se constituie venit la bugetul de stat.

5. Față de această derogare se arată că art. 8 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice consacră principiul universalității bugetare, potrivit căruia „(1) Veniturile și cheltuielile se includ în buget în totalitate, în sume brute. (2) Veniturile bugetare nu pot fi afectate direct unei cheltuieli bugetare anume, cu excepția donațiilor și sponsorizărilor, care au stabilite destinații distincte.” Prin urmare, taxele respective nu sunt alocate în integralitate ca venituri bugetare, bugetul de stat fiind, în acest mod, diminuat cu sumele alocate direct Comitetului Olimpic și Sportiv Român și Comitetului Național Paralimpic. Mai mult, aceste sume sunt prealocate, în mod

direct, unei cheltuieli extrabugetare, ca venituri pentru cele două entități care au statut juridic de asociație.

6. Deși derogă în mod expres de la prevederile alin. (2) al art. 30 din Legea nr. 69/2010, care interzic prealocarea unor sume bugetare cu destinație specială unor ordonatori principali de credite sau unor sectoare, autorul sesizării consideră că dispozițiile art. 1 pct. 1 din legea supusă controlului de constituționalitate anterior promulgării sunt în vădită contradicție cu cele ale art. 8 alin. (2) din Legea nr. 500/2002.

7. În plus, aceeași Lege nr. 500/2002 stabilește și principiul unității bugetare, în acest sens art. 10 alin. (2) interzicând elaborarea de acte normative prin care se creează cadrul legal pentru constituirea de venituri care pot fi utilizate în sistem extrabugetar, cu excepția cazurilor în care Guvernul aprobă înființarea de activități finanțate integral din venituri proprii pe lângă unele instituții publice sau schimbarea sistemului de finanțare a unor instituții publice. Or, contrar acestor prevederi, legea trimisă la promulgare instituie cadrul juridic necesar utilizării respectivelor taxe bugetare în afara sistemului bugetar, în beneficiul unor asociații, persoane juridice de drept privat, de utilitate publică, ce nu pot fi exceptate de la rigorile art. 10 alin. (2) din Legea nr. 500/2002.

8. Având în vedere încălcarea principiilor bugetare cuprinse la art. 8 și 10 din Legea nr. 500/2002, se susține că legea criticată afectează calitatea actului legislativ și creează, în consecință, o stare de insecuritate juridică, aducând atingere încrederii legitime a indivizilor în normele aplicabile. Inadvertența textelor mai sus amintite creează o situație obscură, în care destinatarii legii sunt lipsiți de previzibilitatea normelor juridice, ceea ce afectează dreptul cetățenilor la o interpretare universală a legislației fiscal-bugetare. Acest lucru este de natură să pericliteze existența și respectarea principiilor legale și constituționale care impun o conduită unitară, neechivocă tuturor participanților la relațiile fiscal-bugetare. Sunt vizate principiile legislative bugetare și principiul constituțional al universalității drepturilor și obligațiilor, consacrat de art. 15 alin. (1) din Constituție, întrucât posibilitatea fiecărei persoane de a se conforma obligațiilor legale și de a beneficia de drepturile convenite este incertă din cauza contrarietății legislative create prin norma dedusă controlului de constituționalitate. Or, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, securitatea juridică este un „concept care se definește ca un complex de garanții de natură sau cu valențe constituționale inerente statului de drept, în considerarea căroră legiuitorul are obligația constituțională de a asigura o stabilitate firească dreptului, cât și valorificarea în condiții optime a drepturilor și libertăților fundamentale” (Decizia nr. 454 din 4 iulie 2018 și Decizia nr. 1 din 13 ianuarie 2021).

9. De asemenea, se apreciază că o asemenea reglementare incoerentă, care alterează înțelegerea și aplicarea legii, este în evidentă discordanță și cu prevederile art. 13 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, referitoare la integrarea și

corelarea actului normativ în sistemul legislației. Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, deși Legea nr. 24/2000 nu are valoare constituțională, respectarea normelor sale concurează la asigurarea unei legislații care, având claritatea și previzibilitatea necesare, respectă principiul securității raporturilor juridice, prevăzut de art. 1 alin. (5) din Constituție (Decizia nr. 51 din 25 ianuarie 2012, Decizia nr. 240 din 3 iunie 2020, Decizia nr. 1 din 13 ianuarie 2021).

10. Pentru aceste argumente, se solicită Curții Constituționale să constate neconstituționalitatea legii criticate, care contravine prevederilor art. 1 alin. (3) și (5) din Legea fundamentală.

11. În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, obiecția de neconstituționalitate a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a transmite punctul lor de vedere.

12. **Guvernul** a transmis punctul său de vedere, înregistrat la Curtea Constituțională cu nr. 36 din 4 ianuarie 2022, prin care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a sesizării de neconstituționalitate.

13. Față de criticile de neconstituționalitate cuprinse în sesizare, Guvernul observă că acestea invocă unele principii cu caracter general, fără a se identifica însă anumite drepturi fundamentale care să fie încălcate prin textul legal atacat.

14. În acest sens se indică Decizia nr. 588 din 14 iulie 2020, prin care Curtea Constituțională a arătat că preținsele aspecte de necorelare legislativă nu au relevanță constituțională în raport cu art. 1 alin. (3) și (5) din Legea fundamentală, în sensul că nu conduc la o lipsă de claritate/precizie/calitate a legii, corelarea putându-se realiza cu ușurință pe calea interpretării coroborate a actelor normative invocate. Totodată, prin Decizia nr. 62 din 13 februarie 2018, de pildă, Curtea a reținut, cu privire la eventuala încălcare a normelor de tehnică legislativă, că, pentru relevanța constituțională a principiului legalității, esențial este ca prin folosirea unei tehnici legislative inadecvate, care să nu întrunească cerințele clarității, preciziei, previzibilității și ale accesibilității normei juridice, legiuitorul să fi adus atingere în final unor drepturi, libertăți sau principii de rang constituțional. În această lumină și cu această circumstanțiere trebuie abordată interpretarea principiului legalității în cadrul atribuțiilor Curții Constituționale, iar nu ca o verificare a compatibilității actelor normative între ele. În plus, se arată că pretinsa neconcordanță dintre textul legal criticat și alte acte normative în vigoare nu poate fi analizată de instanța de contencios constituțional, care, în examinarea constituționalității legilor, are în vedere exclusiv compatibilitatea acestora cu dispozițiile constituționale pretins a fi încălcate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției (Decizia nr. 343 din 24 septembrie 2013).

15. Pentru aceste considerente, se solicită Curții Constituționale respingerea, ca neîntemeiată, a sesizării de neconstituționalitate.

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au transmis punctele lor de vedere cu privire la sesizarea de neconstituționalitate.

#### CURTEA,

examinând sesizarea de neconstituționalitate, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legii criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

17. Obiectul controlului de constituționalitate îl constituie Legea pentru modificarea și completarea art. 13 din Ordonanța

de urgență a Guvernului nr. 77/2009 privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc și pentru completarea art. 202 alin. (3) din Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000.

18. **Textele constituționale** invocate în susținerea obiecției formulate sunt cele ale art. 1 alin. (3) și (5), cu referire la principiul supremației legii și principiul securității raporturilor juridice, în componenta privind claritatea și previzibilitatea legii, precum și cele ale art. 15 alin. (1) privind principiul universalității drepturilor și obligațiilor.

#### (1) Admisibilitatea obiecției de neconstituționalitate

19. În vederea soluționării prezentei obiecții de neconstituționalitate, Curtea va proceda la verificarea îndeplinirii condițiilor de admisibilitate a acesteia, prevăzute de art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție și de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, sub aspectul titularului dreptului de sesizare, al termenului în care acesta este îndrituit să sesizeze instanța constituțională, precum și al obiectului controlului de constituționalitate.

20. Legea supusă controlului a fost adoptată de Senat, în calitate de Cameră de reflecție, în data de 20 septembrie 2021, și de Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, în data de 9 noiembrie 2021, fiind trimisă apoi la promulgare în data de 20 noiembrie 2021. În data de 9 decembrie 2021, Președintele României — titular al dreptului de sesizare expres menționat de art. 146 lit. a) din Constituție — a formulat prezenta obiecție de neconstituționalitate, cu respectarea termenului de sesizare (respectiv în interiorul termenului de 20 de zile prevăzut de art. 77 din Legea fundamentală pentru promulgarea legii), astfel că se constată îndeplinirea condițiilor de admisibilitate necesare pentru legala investire a Curții Constituționale cu soluționarea prezentei cereri.

#### (2) Fișa legislativă a actului normativ criticat

21. Inițiativa legislativă a fost intitulată „Proiect de lege privind unele măsuri de sprijin financiar acordate Comitetului Olimpic și Sportiv Român și Comitetului Național Paralimpic” și aparține unor deputați și senatori.

22. *Expunerea de motive* ce însoțește propunerea legislativă prezintă statutul Comitetului Olimpic și Sportiv Român (denumit în continuare COSR) reglementat de Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000, rolul acestuia, precum și modalitățile legale de finanțare și modificările legislative intervenite în timp asupra acestora. Una dintre aceste modalități o reprezintă sumele alocate de la bugetul de stat, aprobate prin legile bugetare anuale, ca anexă distinctă la bugetul Ministerului Tineretului și Sportului (denumit în continuare MTS). Totodată, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1116 din 29 decembrie 2018, a fost eliminată o importantă sursă de finanțare constând în alocarea unor sume provenind din taxele și accizele la nivel național aplicate pentru țigarete, țigări, băuturi alcoolice sau din exploatarea jocurilor de noroc, modalitate de finanțare reglementată până atunci de Legea nr. 69/2000 [art. 70 alin. (1) lit. c)] și de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009 [art. 13 alin. (3)]. Pe fondul creșterii dificultăților financiare astfel apărute, dar și în considerarea amplitudinii activităților jocurilor de noroc, ale căror taxe aferente se colectează ca venit la bugetul de stat, se arată că este necesară identificarea de surse de finanțare certe ale COSR.

23. La Camera Deputaților, titlul proiectului de lege a fost modificat, din considerente de tehnică legislativă, devenind *Legea pentru modificarea și completarea art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009 privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc și pentru completarea art. 20<sup>2</sup> alin. (3) din Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000.*

### **(3) Soluțiile legislative preconizate**

24. Legea examinată prevede, în esență, o nouă soluție legislativă potrivit căreia COSR și, respectiv, Comitetului Național Paralimpic (denumit în continuare *CNP*) le este alocat un anumit procent din taxele legale stabilite în materia organizării și exploatarei jocurilor de noroc. Astfel, art. I pct. 1 dispune modificarea alin. (3) al art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009 în sensul că: „(3) *Un procent de 98,8% din taxele percepute pentru obținerea licenței de organizare a jocurilor de noroc și a autorizației de exploatare a jocurilor de noroc, taxa de acces prevăzută la alin. (4), precum și din celelalte taxe prevăzute în prezenta ordonanță de urgență se constituie venit la bugetul de stat, iar prin derogare de la dispozițiile alin. (2) al art. 30 din Legea nr. 69/2010 a responsabilității fiscal-bugetare, republicată, un procent de 1% din aceste taxe se constituie ca venit al Comitetului Olimpic și Sportiv Român și 0,2% ca venit al Comitetului Național Paralimpic.*”

25. În prezent, conținutul normativ al alin. (3) al art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009 este cel configurat prin art. 58 pct. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 și prevede următoarele: „(3) *Taxele percepute pentru obținerea licenței de organizare a jocurilor de noroc și a autorizației de exploatare a jocurilor de noroc, taxa de acces prevăzută la alin. (4), precum și celelalte taxe prevăzute în prezenta ordonanță de urgență constituie venit la bugetul de stat.*”

26. Aceeași soluție legislativă cuprinsă la art. I pct. 1 din legea supusă controlului, însă cu referire doar la COSR, este introdusă, prin art. II din legea examinată, și în corpul Legii nr. 69/2000, la art. 20<sup>2</sup> alin. (3) lit. b<sup>1</sup>).

### **(4) Analiza criticilor de neconstituționalitate**

27. În esență, argumentele de neconstituționalitate formulate susțin ideea că derogarea expresă, prin art. I pct. 1 din legea criticată, de la principiile și exigențele alocării resurselor bugetare, cuprinse la art. 30 alin. (2) din Legea responsabilității fiscal-bugetare nr. 69/2010, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 472 din 4 iunie 2020, dar și la art. 8 și art. 10 alin. (2) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 597 din 13 august 2002, este de natură să diminueze bugetul de stat cu sumele alocate direct către COSR și, în același timp, să slăbească încrederea legitimă a cetățenilor în principiul universalității legilor și al aplicării unitare a principiilor bugetare consacrate pe cale legală, ceea ce echivalează cu afectarea calității actului normativ și a principiului securității juridice, garantate de art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție.

28. Pentru a analiza temeinicia susținerilor de neconstituționalitate formulate în prezenta cauză, Curtea va examina statutul legal al COSR și, respectiv, al CNP, inclusiv modul acestora de finanțare, precum și principiile alocării resurselor bugetare prevăzute în legislația în vigoare.

29. Statutul COSR și al CNP. Comitetul Olimpic Român a fost înființat în anul 1914, însă consacrarea sa legală se regăsește în art. 43 din cap. VII din forma inițială a Legii nr. 69/2000, text ce reglementa statutul, rolul și sursele sale de finanțare. Ulterior, prin Legea nr. 472/2004 pentru modificarea și completarea Legii educației fizice și sportului nr. 69/2000, publicată în Monitorul

Oficial al României, Partea I, nr. 1.062 din 16 noiembrie 2004, cap. VII a fost abrogat, însă noile prevederi ale art. 20<sup>1</sup> și 20<sup>2</sup>, cuprinse la cap. III al Legii nr. 69/2000, conferă, în esență, același statut Comitetului Olimpic Român (devenit COSR din 2004), astfel: asociație de interes național care se organizează și funcționează în baza statutului propriu, elaborat în conformitate cu prevederile Cartei Olimpice și ale Legii nr. 69/2000; persoană juridică de drept privat, de utilitate publică, autonomă, nonprofit, neguvernamentală, apolitică și fără scop lucrativ. COSR deține competența exclusivă pentru reprezentarea țării la Jocurile Olimpice și la celelalte programe organizate sub egida Comitetului Internațional Olimpic sau a asociațiilor olimpice continentale. Totodată, COSR este unicul deținător pe teritoriul României al drepturilor de folosire a însemnelor și a tuturor simbolurilor olimpice specificate în statutul propriu, în Carta Olimpică și în alte documente normative ale mișcării olimpice. Prin Legea nr. 472/2004, COSR a fost eliminat din structurile sportive enumerate expres la art. 21 și următoarele din Legea nr. 69/2000, însă acesta are, potrivit art. 45 din lege, ca entitate distinctă, aceleași drepturi ca structurile sportive în ceea ce privește exclusivitatea asupra unor drepturi (de exemplu, asupra imaginii de grup/individuale, de folosință asupra siglei/emblemei proprii și de reclamă, publicitate sau transmisiune radio-tv). Structurile sportive sunt definite ca asociații de drept privat sau instituții de drept public, constituite sau înființate, după caz, în scopul organizării și administrării unei activități sportive și care au drept obiectiv promovarea uneia sau mai multor discipline sportive, practicarea acestora de către membrii lor și participarea la activitățile și competițiile sportive [art. 22 alin. (1) din Legea nr. 69/2000]. Cu referire la structurile sportive reglementate de lege, COSR este menționat distinct, alături de organizații sportive naționale (rezultând astfel o asimilare de statut), în partea V din anexa nr. 1 la Regulamentul de punere în aplicare a dispozițiilor Legii educației fizice și sportului nr. 69/2000, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 884/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 578 din 14 septembrie 2001.

30. Printre *sursele de finanțare ale COSR* prevăzute la art. 20<sup>2</sup> alin. (3) și art. 75 din Legea nr. 69/2000 sunt enumerate, distinct, sume de la bugetul de stat, pe de o parte, și, pe de altă parte, o pătrime din sumele realizate potrivit art. 70 alin. (1) lit. c) — text abrogat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 și care se referea la un procent de 1% din taxele și accizele aplicate la nivel național pentru țigarete, țigări și băuturi alcoolice. Totodată, art. 69 prevede că structurile sportive fără scop patrimonial și Comitetul Olimpic Român pot beneficia, în condițiile Legii nr. 69/2000, de sume de la bugetul de stat și de la bugetele locale pentru finanțarea de programe sportive. De asemenea, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 38/2017 privind modificarea și completarea Legii educației fizice și sportului nr. 69/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 403 din 29 mai 2017, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 90/2018, a fost introdusă, la art. 18<sup>1</sup> alin. (2) lit. e) din Legea nr. 69/2000, posibilitatea finanțării, prin hotărâre a autorităților deliberative ale administrației publice locale, a programelor sportive derulate de către COSR pentru înalta performanță sportivă.

31. În ceea ce privește CNP, acesta a înlocuit, prin efectul Legii nr. 34/2009 pentru modificarea și completarea Legii educației fizice și sportului nr. 69/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 17 martie 2009, Federația sportivă națională „Sportul pentru persoanele cu handicap”, a cărei constituire viza persoanele cu dizabilități, având ca membri persoane fizice și persoane juridice cu

activitate specifică în domeniu. Art. 41 din Legea nr. 69/2000 dispune că „*Federația sportivă națională «Sportul pentru toți» și Comitetul Național Paralimpic beneficiază de drepturile și de obligațiile federațiilor sportive naționale și își desfășoară activitatea pe bază de programe naționale, finanțate prioritar de la Guvern*”. Așadar, CNP este asimilat prin lege cu o federație sportivă națională. Potrivit art. 35 din aceeași lege, federațiile sportive naționale sunt structuri sportive de interes național, constituite distinct pentru fiecare ramură de sport ca persoane juridice de drept privat, de utilitate publică, autonome, neguvernamentale, apolitice și fără scop lucrativ. Printre atribuțiile principale ale unor federații sportive naționale se numără elaborarea strategiei naționale de dezvoltare a ramurii de sport și controlul aplicării acesteia de către membrii afiliați, precum și organizarea, conducerea, controlul și supravegherea activităților și competițiilor sportive oficiale la nivel național, în baza statutelor și a regulamentelor adoptate. De asemenea, federațiile sportive naționale asigură reprezentarea României în competițiile sportive și în organismele internaționale la care sunt afiliate. În cuprinsul Legii nr. 69/2000 nu se menționează o sursă distinctă de finanțare de la bugetul de stat cu referire la CNP, însă, conform art. 41, acesta beneficiază de același sprijin ca și federațiile sportive naționale, cu diferența că programele sale naționale sunt finanțate prioritar de la Guvern.

32. În ceea ce privește relația dintre MTS, pe de o parte, și COSR și CNP, pe de altă parte, art. 18 din Legea nr. 69/2000 stabilește că MTS repartizează bugetul activității sportive, elaborează normele generale de folosire a mijloacelor materiale aflate în administrarea sa și a mijloacelor financiare pentru activitatea sportivă, care provin din alocații de la bugetul de stat, și conlucrează cu cele două entități în finanțarea și derularea programelor privind pregătirea și participarea sportivilor români la Jocurile Olimpice și Jocurile Paralimpice, precum și pentru promovarea valențelor educative ale olimpismului. MTS exercită supravegherea și controlul tuturor structurilor sportive. Totodată, cu privire la sumele alocate de la buget către COSR, art. 20<sup>2</sup> alin. (3) lit. a) din Legea nr. 69/2000 precizează că MTS este informat anual cu privire la sumele alocate de la bugetul de stat, inclusiv pentru finanțarea unor posturi, în funcție de necesități, cu încadrarea în cheltuielile de personal alocate în limita bugetului aprobat.

33. Din examinarea legislației în vigoare cu referire la statutul și sursele de finanțare ale COSR și CNP, relevante față de criticile formulate în prezenta cauză, Curtea conchide în sensul că atât COSR, cât și CNP sunt persoane juridice de drept privat, de utilitate publică, autonome, nonprofit, neguvernamentale, apolitice și fără scop lucrativ, dar care, prin caracterul lor de asociații de interes național și încadrându-se în definiția de „*structură sportivă*”, beneficiază, prin lege, de sprijin financiar din partea statului.

34. În continuare, cu privire la alocarea sumelor bugetare, Curtea reține că art. 30 alin. (2) din Legea responsabilității financiar-bugetare nr. 69/2010 prevede că „(2) *Prealocarea unor sume bugetare cu destinație specială unor ordonatori principali de credite sau unor sectoare nu este permisă. Alocările de fonduri bugetare pentru ordonatori principali de credite sau sectoare pot fi făcute doar prin proiectul anual al bugetului.*”

35. Curtea constată că principiul alocării veniturilor bugetare prin legea anuală a bugetului de stat a fost luat în considerare atât la reglementarea inițială a Legii nr. 69/2000 [art. 43 alin. (9)], cât și în redactarea în prezent în vigoare a legii, care, la art. 20<sup>2</sup> alin. (4), prevede că „(4) *Nivelul alocațiilor bugetare, precum și categoriile de cheltuieli ce urmează a fi finanțate din acestea se aprobă prin legile bugetare anuale*”. Totodată, în forma sa inițială

și până la intervenția în sens abrogator a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 114/2018, art. 75 lit. k) din Legea nr. 69/2000 prevedea ca sursă de finanțare *alocarea directă* a unui sfert (1/4) din procentul de 1% din taxele și accizele aplicate la nivel național pentru țigări și băuturi alcoolice, destinat MTS, conform art. 70 alin. (3) lit. c).

36. Totodată, art. 13 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009 dispune în prezent în sensul că toate taxele ce fac obiectul acestei reglementări se constituie venit la bugetul de stat. Este de observat că în perioada 2010—2018 același text stabilea, în plus, și că un anumit procent din totalul acestor taxe aferente jocurilor de noroc se alocă, tot anual prin legea bugetului de stat, anumitor ministere sau entități, cu precizarea, după caz, a destinației acestor resurse bugetare (de pildă, prin Legea nr. 246/2010 se alocă un total de 5%, din care 1,5% către Fondul cinematografic și 3,5% pentru Programul național de restaurare a monumentelor istorice; prin Legea nr. 124/2015 se alocă un total de 7%, din care 1% Ministerului Culturii pentru Fondul cinematografic și pentru Programul național de restaurare a monumentelor istorice, 2% Ministerului Educației Naționale, 2% Ministerului Tineretului și Sportului și 2% Ministerului Sănătății pentru suplimentarea sumelor privind Programul de reabilitare a spitalelor). Prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 a fost eliminată această prevedere.

37. Curtea reține că, drept urmare a acestor dispoziții de lege referitoare la alocarea unor sume de la bugetul de stat pentru finanțarea activității sportive, legile bugetului de stat au prevăzut, anual, credite bugetare cu destinația „*Sprijin financiar pentru activitatea COSR*”, ordonatorul principal de credite fiind MTS (de exemplu, Legea bugetului de stat pe anul 2017 nr. 6/2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 127 din 17 februarie 2017, Legea bugetului de stat pe anul 2018 nr. 2/2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 4 din 3 ianuarie 2018, Legea bugetului de stat pe anul 2019 nr. 50/2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 209 din 15 martie 2019, Legea bugetului de stat pe anul 2020 nr. 5/2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 2 din 6 ianuarie 2020 și Legea bugetului de stat pe anul 2022 nr. 317/2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1238 din 28 decembrie 2021).

38. Așa fiind, cu privire la sursa de finanțare a COSR, Curtea reține următoarele două aspecte esențiale în cauză: 1) includerea în legile anuale ale bugetului de stat a unui capitol distinct (credite bugetare), destinat expres sprijinului financiar pentru activitatea COSR, prin grija MTS în calitate de ordonator principal de credite; 2) în perioada 2000—2018, *alocarea directă* către COSR, prin Legea nr. 69/2000, a unei părți din procentul de 1% din taxele și accizele aplicate la nivel național pentru țigarete (din 2004), țigări și băuturi alcoolice, sume prevăzute de aceeași lege ca una dintre sursele MTS pentru finanțarea activităților sportive. În plus, același minister a beneficiat, în perioada 2015—2018, de 2% din taxele aplicate în domeniul organizării și exploatarei jocurilor de noroc, conform art. 13 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009.

39. Față de cele mai sus evidențiate, Curtea constată că sesizarea de neconstituționalitate, care, în esență, critică soluția legislativă prin care s-a alocat direct, printr-o altă lege decât legea bugetului de stat, un anumit buget către COSR și CNP, este neîntemeiată.

40. Într-adevăr, Legea responsabilității fiscal-bugetare nr. 69/2010 interzice, la art. 30 alin. (2), prealocarea unor sume bugetare cu destinație specială unor ordonatori principali de credite. Legea examinată prevede, însă, o derogare expresă de

la textul sus-menționat, derogare permisă de art. 8 alin. (3), art. 15 și art. 63 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010.

41. Curtea Constituțională a mai analizat, în jurisprudența sa, situații similare, în care legi derogatorii erau criticate sub aspectul neconstituționalității lor și a reținut, în considerarea art. 15 alin. (3) din Legea nr. 24/2000, că o reglementare derogatorie presupune existența normativă simultană în fondul activ al legislației a două acte normative primare, respectiv cel cadru și cel derogatoriu, acesta din urmă „cuprinzând norme diferite față de reglementarea-cadru și aplicându-se cazurilor anume evidențiate în conținutul său normativ” (Decizia nr. 761 din 17 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 46 din 20 ianuarie 2015, paragraful 46). Rezultă că un text derogatoriu cu aplicare limitată în timp trebuie adoptat după aceeași procedură ca textul de la care se derogă din legea de bază (Decizia nr. 449 din 24 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 689 din 12 iulie 2021, paragraful 21; Decizia nr. 904 din 28 decembrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1236 din 28 decembrie 2021, paragraful 33).

42. Curtea reține că derogarea cuprinsă la art. 1 pct. 1 din legea criticată, cu referire la modificarea alin. (3) al art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009, este una conformă cu exigențele impuse de art. 63 din Legea nr. 24/2000, în sensul că, pe de o parte, utilizează în mod expres și fidel formula „prin derogare de la”, iar, pe de altă parte, că ambele acte normative — atât legea criticată, derogatorie, cât și legea de la care s-a derogat au același caracter de lege ordinară. Referitor la aplicabilitatea limitată în timp, menționată mai sus în jurisprudența Curții, aceasta nu se impune în cazul de față, întrucât legea criticată nu derogă de la un act normativ cu caracter limitat în timp, așa cum este legea bugetului de stat, ci de la o lege cu norme prescriptive generale — Legea responsabilității fiscal-bugetare nr. 69/2010.

43. Pe de altă parte, Curtea observă că însuși art. 8 alin. (2) din Legea privind finanțele publice nr. 500/2002, invocat în motivarea sesizării, permite, cu titlu de excepție, alocarea unor venituri bugetare *direct* unei cheltuieli bugetare anume, dacă este vorba despre donații și sponsorizări care au stabilite destinații distincte, astfel: „*Veniturile bugetare nu pot fi afectate direct unei cheltuieli bugetare anume, cu excepția donațiilor și sponsorizărilor, care au stabilite destinații distincte.*”

44. În concluzie, rezultă că tehnica legislativă de derogare de la o altă lege, utilizată prin legea criticată, respectă normele juridice cuprinse în Legea nr. 24/2000, iar derogarea în sine, ca operațiune tehnico-legislativă de reglementare diferită a unor aspecte legate de alocarea veniturilor bugetare, este permisă chiar de cadrul legislativ incident domeniului alocării resurselor bugetare, respectiv de art. 8 alin. (2) din Legea nr. 500/2002.

45. Curtea reține, prin urmare, că, prin derogarea introdusă în corpul legii ce constituie obiectul controlului de constituționalitate, legiuitorul a optat, practic, pentru revenirea la o soluție normativă anterioară, consacrată în perioada 2000—2018, potrivit căreia, prin Legea nr. 69/2000, COSR îi era alocată direct o anumită cotă din taxele și accizele aplicate la nivel național pentru țigarete, țigări și băuturi alcoolice. Singura diferență constă, în cazul de față, în schimbarea obiectului supus taxării din urma căreia se realizează venitul, în sensul că acesta vizează taxele aplicate în materia organizării și exploatării jocurilor de noroc, reglementate de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009, această opțiune a legiuitorului fiind argumentată de

amplarea în creștere a activităților de organizare a jocurilor de noroc și de pariuri sportive. Prin urmare, soluția legislativă de principiu nu este nouă, constituindu-se chiar ca o practică legislativă îndelungată prin care s-a urmărit asigurarea în mod cert a unor sume necesare desfășurării activităților specifice COSR, căruia i se alătură, prin prezenta lege, și CNP, în condițiile în care celelalte sume bugetare figurează, anual, în legile bugetare și sunt alocate MTS, ca ordonator principal de credite.

46. Așadar, inclusiv cu privire la Legea bugetului de stat pe anul 2022 nr. 317/2021, Curtea observă că a fost respectat principiul alocării resurselor bugetare prin legea anuală a bugetului. Totodată, Curtea constată că legea ce face obiectul controlului de constituționalitate, prin care sunt alocate, distinct și direct, resurse bugetare către COSR și CNP, a fost inițiată și adoptată anterior aprobării Legii nr. 317/2021 (procedura parlamentară de legiferare a legii examinate derulându-se în perioada 17 mai—9 noiembrie 2021, iar Legea nr. 317/2021 a fost adoptată în ședința comună din 23 decembrie 2021 a celor două Camere ale Parlamentului, fiind publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1238 din 28 decembrie 2021), ceea ce denotă intenția fără echivoc a legiuitorului de a asigura, distinct de legea bugetului, o sursă certă de venituri bugetare pentru realizarea activităților specifice COSR și CNP, în considerarea statutului special al COSR și CNP de asociații de interes național în domeniul sportului.

47. Prin urmare, Curtea nu poate reține criticile autorului sesizării referitoare la insecuritatea juridică și afectarea calității normative a legii supuse controlului de constituționalitate, create prin incertitudinea cetățeanului asupra modului de interpretare și aplicare a legii, aflate în disonanță cu celelalte acte normative în vigoare aplicabile în aceeași materie a alocării resurselor bugetare. Conținutul normativ al legii examinate este clar, predictibil și precis, derogarea operată fiind legală și riguros reglementată, astfel că nu pot apărea confuzii în procesul de interpretare și aplicare a acesteia.

48. De altfel, în cazul de față, nu simplul cetățean este destinatarul normei juridice și al actului normativ criticat, ci persoanele juridice competente/autorități publice în materia alocării bugetare reglementate și a raporturilor de drepturi și obligații corelative ce decurg din această lege. În acest sens, cu privire la caracterul previzibil al legii, Curtea Constituțională a statuat în mod constant, în acord cu jurisprudența în materie a Curții Europene a Drepturilor Omului, că semnificația noțiunii de previzibilitate depinde într-o mare măsură și de conținutul textului despre care este vorba, de domeniul pe care îl acoperă, precum și de numărul și de calitatea destinatarilor săi. Previzibilitatea legii nu se opune ideii ca persoana în cauză să fie determinată să recurgă la îndrumări clarificatoare pentru a putea evalua, într-o măsură rezonabilă în circumstanțele cauzei, consecințele ce ar putea rezulta dintr-o anumită faptă (de exemplu, Decizia Curții Constituționale nr. 454 din 4 iulie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 836 din 1 octombrie 2018, paragraful 47, sau Decizia nr. 534 din 2 iulie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1172 din 3 decembrie 2020, paragraful 25, respectiv Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 35, Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoni și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragraful 35, sau Hotărârea din 20 ianuarie 2009, pronunțată în Cauza *Sud Fondi srl și alții împotriva Italiei*, paragraful 109). Prin urmare, nu pot fi reținute criticile de neconstituționalitate formulate prin raportare la prevederile art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție.

49. Cât privește art. 15 alin. (1) din Legea fundamentală, invocată în argumentarea obiecției de neconstituționalitate, se reține că acest text consacră principiul universalității, în sensul că cetățenii au vocația de a beneficia de toate drepturile și libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi, pe de o parte, și că aceștia sunt destinatarii prezumtivi ai tuturor obligațiilor prevăzute de acestea, pe de altă parte. Norma fundamentală reprezintă o garanție a statului de drept, în care drepturile, libertățile, dar și obligațiile concrete ale cetățenilor sunt cele consacrate prin Constituție și legi, fiind eliminată astfel posibilitatea abuzului instituțional, iar acestea se adresează tuturor în egală măsură, fiind, așadar, și o garanție a principiului egalității în drepturi, prevăzut de art. 16 din Legea fundamentală. În prezenta cauză, însă, autorul sesizării nu a precizat felul în care ar fi încălcat principiul universalității, mai exact care ar fi dreptul, libertatea sau obligația cetățenească de rang constituțional sau/și legal afectată prin legea supusă controlului de constituționalitate, aspect sesizat și în punctul de vedere al Guvernului, iar Curtea nu poate deduce în mod rezonabil un atare drept încălcat, astfel că și această critică urmează să fie respinsă ca neîntemeiată.

50. Cât privește opțiunea legiuitorului de a reglementa, prin derogare, alocarea directă a unor venituri bugetare în sprijinul COSR și CNP printr-o lege distinctă, care modifică și completează actul normativ în vigoare în materia organizării și exploatării jocurilor de noroc, precum și Legea educației fizice și sportului, Curtea nu are competența de a se pronunța, având în vedere marja largă de apreciere în materia fiscal-bugetară pe care Parlamentul, în calitate de autoritate suverană de reglementare, o deține. Distinct, însă, Curtea observă că cele două structuri sportive naționale — COSR și CNP — se disting dintre toate celelalte structuri sportive și, totodată, dintre alte asociații sau fundații persoane juridice de drept privat, de utilitate publică, prin statutul și rolul stabilite prin lege, așa cum s-a arătat mai sus. De altfel, potrivit art. 46 alin. (1) lit. f) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 39 din 31 ianuarie 2000, veniturile acestora provin și din „resurse obținute de la bugetul de stat sau de la bugetele locale”. Pe de altă parte, potrivit art. 85 din aceeași ordonanță a Guvernului, persoanele juridice de utilitate publică — asociații, fundații sau alte

organizații de acest fel — înființate prin legi, ordonanțe, decrete-lege, hotărâri ale Guvernului sau prin orice alte acte de drept public nu intră sub incidența ordonanței menționate, ci rămân supuse reglementărilor speciale care stau la baza înființării și funcționării lor. În acest sens, se constată că atât COSR, cât și CNP beneficiază de un statut special în rândul asociațiilor și fundațiilor, fiind organizații naționale, înființate prin Legea nr. 69/2000, cu statut de asociație — persoană juridică de drept privat, de utilitate publică, astfel că legiuitorul are deplina opțiune asupra modalității de acordare a unui sprijin financiar de la bugetul de stat, în limitele permise de alte legi incidente și de Constituție.

51. În plus, Curtea reține că, ulterior formulării prezentei sesizări, a fost publicată, în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 45 din 14 ianuarie 2022, Legea nr. 23/2022 pentru completarea Legii educației fizice și sportului nr. 69/2000, care reglementează, cu privire la federațiile sportive naționale care primesc finanțare de la bugetul de stat, prin intermediul Ministerului Sportului, o serie de obligații în domeniul transparenței publice (precum și sancțiuni corespunzătoare), astfel: a) să dețină o pagină proprie de internet; b) să permită vizualizarea, pe pagina proprie de internet, a statutului federației, precum și a altor acte constitutive, dacă este cazul; c) să publice pe pagina proprie de internet și să actualizeze, atunci când intervin modificări, structura organizatorică, numele și prenumele persoanelor din conducerea federației, bugetul anual al federației, programele și strategiile proprii, regulamentele, lista cluburilor sportive afiliate, numărul sportivilor legitimați pe categorii de vârstă, numărul antrenorilor și instructorilor pe ramură sportivă, calendarul competițional național și internațional, precum și alte materiale de interes public. Or, anumite aspecte legate de lipsa transparenței execuției bugetare la nivelul COSR au fost semnalate în cuprinsul avizului Consiliului Economic și Social de către reprezentanții asociațiilor și fundațiilor neguvernamentale ale societății civile, aviz solicitat în cadrul procedurii parlamentare de avizare a propunerii legislative privind unele măsuri de sprijin financiar acordate COSR. Prin adoptarea Legii nr. 23/2022, legiuitorul a reglementat cu celeritate măsuri în sensul asigurării transparenței execuției bugetare, exigență impusă de principiul publicității specific sistemului bugetar.

52. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

## CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, obiecția de neconstituționalitate formulată de Președintele României și constată că Legea pentru modificarea și completarea art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009 privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc și pentru completarea art. 20<sup>2</sup> alin. (3) din Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000 este constituțională în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 19 ianuarie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent-șef,  
**Claudia-Margareta Krupenschi**

**DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI****GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

**privind eliberarea domnului Ioan Cristian Haiduc  
din funcția de subsecretar de stat la Ministerul Dezvoltării,  
Lucrărilor Publice și Administrației**

În temeiul art. 29 și al art. 31 lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

**prim-ministrul** emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Ioan Cristian Haiduc se eliberează din funcția de subsecretar de stat la Ministerul Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației.

PRIM-MINISTRU

**NICOLAE-IONEL CIUCĂ**

Contrasemnează:  
Secretarul general al Guvernului,  
**Marian Neacșu**

București, 21 februarie 2022.  
Nr. 157.

**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

**pentru numirea domnului Aurel-Dragoș Drăghescu  
în funcția de subsecretar de stat la Ministerul Dezvoltării,  
Lucrărilor Publice și Administrației**

În temeiul art. 29 și al art. 31 lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

**prim-ministrul** emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Aurel-Dragoș Drăghescu se numește în funcția de subsecretar de stat la Ministerul Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației.

PRIM-MINISTRU

**NICOLAE-IONEL CIUCĂ**

Contrasemnează:  
Secretarul general al Guvernului,  
**Marian Neacșu**

București, 21 februarie 2022.  
Nr. 158.

**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

**privind încetarea, la cerere, a exercitării, cu caracter temporar,  
de către domnul Cristian-Vasile Bitea  
a funcției publice vacante din categoria  
înalților funcționari publici de inspector guvernamental  
în cadrul Secretariatului General al Guvernului**

Având în vedere Cererea domnului Cristian-Vasile Bitea, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/1.174 din 14 februarie 2022,

în temeiul art. 29, art. 394 alin. (2) lit. d), art. 397, art. 502 alin. (1) lit. f), art. 509 alin. (3), art. 524 alin. (1) și art. 530 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

**prim-ministrul** emite prezenta decizie.

Articol unic. — (1) La data intrării în vigoare a prezentei decizii încetează, la cerere, exercitarea, cu caracter temporar, de către domnul Cristian-Vasile Bitea a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului.

(2) Domnul Cristian-Vasile Bitea predă lucrările și bunurile care i-au fost încredințate în vederea exercitării atribuțiilor de serviciu în termen de 3 zile de la data prevăzută la alin. (1).

PRIM-MINISTRU  
**NICOLAE-IONEL CIUCĂ**

Contrasemnează:  
Secretarul general al Guvernului,  
**Marian Neacșu**

București, 21 februarie 2022.  
Nr. 159.

**GUVERNUL ROMÂNIEI**

**PRIM-MINISTRUL**

**DECIZIE**

**pentru modificarea anexei la Decizia prim-ministrului  
nr. 135/2013 privind stabilirea componenței nominale  
a Consiliului consultativ al Autorității Naționale  
de Reglementare în Domeniul Energiei**

Având în vedere Adresa Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 27.455 din data de 15 februarie 2022, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/1.240 în data de 16 februarie 2022 și la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/5.069/M.N. în data de 17 februarie 2022,

în temeiul art. 29 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 160/2012, cu modificările și completările ulterioare,

**prim-ministrul** emite prezenta decizie.

**Articol unic.** — La anexa Deciziei prim-ministrului nr. 135/2013 privind stabilirea componenței nominale a Consiliului consultativ al Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 110 din 25 februarie 2013, cu modificările ulterioare, punctul 9 se modifică și va avea următorul cuprins:

„9.	Vlăsceanu Silvia	Asociația Producătorilor de Energie Electrică — HENRO”
-----	------------------	--

PRIM-MINISTRU  
**NICOLAE-IONEL CIUCĂ**

Contrasemnează:  
Secretarul general al Guvernului,  
**Marian Neacșu**

București, 21 februarie 2022.  
Nr. 160.

**EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR**



„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329  
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR  
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)  
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:  
Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.  
Tel. 021.401.00.73, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro  
Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

